

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 837/2020
29.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марине Ивље, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 223/19 - Кв бр. 788/20 од 25.02.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 299/20 од 13.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 29.09.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марине Ивље, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 223/19 - Кв бр. 788/20 од 25.02.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 299/20 од 13.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 223/19 - Кв бр. 788/20 од 25.02.2020. године, усвојен је захтев окривљеног АА за изрицање јединствене казне, те су преиначене само у погледу одлуке о казни правноснажне пресуде и то:

- пресуда Вишег суда у Београду К 363/16 од 18.10.2018. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 98/19 од 20.03.2019. године и,
- пресуда Вишег суда у Београду К. 223/19 од 25.06.2019. године, правноснажна дана 22.10.2019. године,

па је суд узимајући као утврђене казне по правноснажним пресудама и то:

- казна затвора у трајању од 8 месеци и новчана казна у износу од 40.000,00 динара, по пресуди Вишег суда у Београду К. 363/16 од 08.10.2018. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 98/19 од 20.03.2019. године и,
- новчана казна у износу од 100.000,00 динара, по пресуди Вишег суда у Београду К. 223/19 од 25.06.2019. године, правноснажна дана 22.10.2019. године,

окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 8 месеци и јединствену новчану казну у износу од 130.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од два месеца од правноснажности пресуде, уз упозорење да, уколико не плати новчану казну у наведеном року, суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

На основу одредбе члана 62. и 63. КЗ у изречену казну затвора окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 22.06.2016. године до 04.07.2016. године, по пресуди Вишег суда у Београду К 363/16 од 08.10.2018. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Београду К 98/19 од 20.03.2019. године, док су у преосталом делу наведене пресуде остале неизмењене.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 299/20 од 13.05.2020.године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Вишег суда у Београду К. 223/19 - Кв бр. 788/20 од 25.02.2020. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Марина Ивеља, поднела је захтев за заштиту законитости, у смислу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијане одлуке преиначи, тако што ће усвојити молбу окривљеног АА да изречену казну затвора у трајању од 8 месеци извршава у просторијама у којима станује, сходно члану 41а Закона о извршењу кривичних санкција или исте укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, јер сматра да у поступку изрицања јединствене казне, првостепени суд није поступио по захтеву окривљеног АА да казну затвора издржава у просторијама у којима станује, у складу са одредбом члана 45. став 3. КЗ (бранилац погрешно означава као одредбу члана 45. став 5. КЗ).

Одредбом члана 45. став 3. КЗ прописано је да ако учиниоцу кривичног дела изрекне казну затвора до једне године, суд може истовремено одредити да ће се она извршавати тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује, уколико се с обзиром на личност учиниоца, његов ранији живот, његово држање после учињеног дела, степен кривице и друге околности под којима је дело учинио, може очекивати да ће се и на тај начин остварити сврха кажњавања.

Имајући у виду цитирану одредбу Кривичног законика, коју и бранилац образлаже у свом захтеву, произилази да је примена ове одредбе, само могућност која је пружена суду да у одређеним ситуацијама тако поступи, уколико су испуњени услови за примену исте, али не и обавеза којом се налаже суду да у сваком случају примени одредбу члана 45. став 3. КЗ, односно да учиниоцу кривичног дела којем је изречена казна затвора до једне године увек одреди да се иста извршава тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује.

При томе, побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која постоји када је одлуком о кривичној санкцији повређен закон. Наиме, окривљеном АА, према којем је у две пресуде изречено више казни (пресуда Вишег суда у Београду К 363/16 од 08.10.2018. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 98/19 од 20.03.2019. године, којом је осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци и новчану казну у износу од 40.000,00 динара због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ и пресуда Вишег суда у Београду К 223/19 од 25.06.2019. године, правноснажна дана 22.10.2010. године, којом је осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ), у поступку изрицања јединствене казне, правилном применом одредби члана 42, 45, 54, 60, 62. и 63. КЗ и члана 552. став 1. тачка 1. ЗКП, осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци и јединствену новчану казну у износу од 130.000,00 динара.

Имајући у виду наведено, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Поред изнетог, полемисање браниоца окривљеног у вези начина извршења казне затвора, као и надлежности за одлучивање о начину извршења казне затвора до једне године, у поступцима за изрицање јединствене казне, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, због чега изнете наводе браниоца, Врховни касациони суд није посебно образлагао.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић